

КАРЛ МИХАЕЛ АРМЕР

ПЕПЕЛТА НА РАЯ

Превод от немски: Стоян Христов, 2008

chitanka.info

В здрача 21-ва християнска ескадрила бомбардировачи се връщаше от много успешна акция. Бяха унищожили 400 000 езичници.

Наблюдавах как тежките машини кацаха една по една на военното летище в Александрия и как кардинал Понтини ги поздравяваше. Той стоеше на трибуната под огромния кръст, осветен със зенитни прожектори, и благославяше всеки самолет, който минеше покрай него. Беше поръчал всичко, с каквото разполагаше: чуваха се камбани, вееха се знамена, пееха хорове, пълна програма. Добра постановка за вечерните новини.

Ескадрата беше атакувала цели в крайбрежните части на Танзания. Там имаше по-големи градове, в които все още имаше хора. Не особено важни от военна гледна точка, но това беше по-скоро един психологически жест. Такъв масиран удар винаги се отразява зле на морала на врага.

С уморено движение изключих записа на доклада. Образът на спуснатия ми визьор на комуникационния ми шлем избледня, стъклото пак стана прозрачно и ми разкри невероятната красота около мен. Седях в море от жълти цветя, което се простираше до хоризонта. Цветята стигаха до бедрата ми, така че гледах само над тях. Бяха като разлюлян от вятъра океан. И в средата на този океан беше моят батальон. Втори батальон на четвърта полска въздушно кавалерийска дивизия, „Дивизията на Богородица“.

— Кавалерийски капитан Сикорски? Сър?

Марек, адютантът ми.

— Да си изкопаем ли позиции, сър?

— Не — казах аз. Знаех колко са уморени момчетата ми. От седмици се влачехме из Узбекистан. А преди това из Кашмир. И Азербайджан. Еритрея. Чад. Мароко. От години бяхме на път, бойците на Кръста. Срещу неверниците и техния джихад. Чат-пат в хеликоптерите, нали все пак бяхме въздушна кавалерия, но най-често бяхме пеша. С над 20 кг оборудване, оръжия, муниции, минохвъргачки, мини, набори за първа помощ, полеви олтари, библии, бронижилетки, каски. Под едно слънце, което изглежда от година на година ставаше все по-убийствено. Бяхме скапани.

— Не — казах пак. — Тук е сигурно. Изтребихме всичко до последната хлебарка.

Марек ме погледна учудено, после отдаде чест, стегнато направи кръгом и отиде да предаде заповедта ми.

Мислех си за Понтини, тази тлъста, любима на медиите тилова свиня и неговите безсмислени бомбардировки. Въпросът с Африка беше приключен. Африка беше наша, а което не беше наше, беше мъртво. Разбито. Беззащитно. Но за Понтини нямаше нищо по-хубаво от беззащитни хора, на които да демонстрира силата си. Пети път бомбардираше все същия разрушен град. А при нас на Източния фронт мунициите не достигаха. Афганистан, Пакистан, Узбекистан, Таджикистан, още бяха ад за нас. Тези надупчени планински територии с отвратителните си тунели и пещери, където попадахме от една засада на друга, откакто се беше сринало сателитното наблюдение.

За щастие батальонът ни вече не беше в планините. Движехме се през прочистена територия към Самарканд. Чиста проба почивка и лагерът, който си устройхме за през нощта, беше като детски летен лагер. Войниците ми се мотаеха между палатките и кръстовете и превръщаха морето от цветя в кочина. Това беше нормално. Ние превръщахме всяко място в кочина. Звукът от стереото пулсираше във вечерното небе, греещо в нежно розово, някои се напиха, тамянът обикаляше, други се сбиха, трети се молеха. Дива сбирщина от набожни поляци, далече от родината на кръстоносен поход, който все не свършваше.

Някои дори май искаха да изровят окопи за отбрана въпреки заповедта ми, но когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че копаят дупка за клозет. Нямаше как да не се ухилия. Беше толкова типично за тази пълна с парадокси война. В бойните си костюми имахме интернет, GPS, нощно виждане и изчислителна мощ, с които преди десетилетия би могло да се управлява експедиция до Марс, но ни се налагаше всеки ден да строим клозети. Ние бяхме поляци, но езикът ни беше претъпкан с американски пиджин^[1] — wow, fuck, cool, man, shit, Sir, easy, okydoky — и което беше по-странното, това беше, когато Америка вече я нямаше, или поне не такава, каквато я познавахме от филмите. Аз бях кавалерийски капитан, а никога през живота си не се бях качвал на кон. А двете най-големи религии на Земята взаимно се унищожаваша, защото не можеха да се разберат, кой възвестява по-добрия път към рая. Свещено безумие.

Не, не бих искал да живея така. Wrong place, wrong time^[2]. Но не намирах решение, не знаех изхода.

И така аз се отпуснах и се потопих в мира на голямата жълта ливада.

Не знам защо се сетих за точно този ден в Узбекистан. Ден без никакви особени събития. Но все още добре помнех това завладяващо чувство на безполезност. Може би това беше първият ден, когато реших да се противопоставя? Може би това беше от мисълта за Самарканд? Отдавна, преди да ме направят кръстоносец, когато бях започнал следването си и мечтаех да стана велик архитект, имаше градове, чиито имена ми звучаха като магия: Исфахан, Бухара, Самарканд. Каква магия имаше в тези имена! А какви прекрасни джамии имаше там, най-красивите храмове на тази планета. Не можех да се наситя да гледам куполите им, портите им, блясъкът на цветните им плочици. Сега всички те бяха разрушени, а аз бях на страната на тези, които ги бяха разрушили.

Мястото, на което съм сега, също е хубаво по свой начин. Тясна кръгла тераска около фенера на купола на Ватикано Нуово, триста метра над земята. Гледката към морето е толкова хубава, че може да ти разбие сърцето. Проблясващото, трепкащо златно огледало, отделено от хоризонта с блестяща линия от чист огън. Рано сутрин е. Въздухът е хладен и чист, а небето е така прозрачно, почти мистично синьо, сякаш обещава всичко, толкова свежо, толкова невинно, предчувствие за това, какво би могло да бъде, голямото щастие, сбъдването. Това безпощадно синьо, което ти се подиграва, защото те тегли нагоре, но ти знаеш, че тежестта на жалкото ти съществуване, страховете, опитът ти и мързеливите ти компромиси ще се окажат по-силни. Обещанието е налице, но изпълнението му е невъзможно.

Странно е, но точно сини са наметките ни в Дивизията на Богородица, които носим в чест на нашата покровителка. Това беше през първите военни години. Тогава ни снабдиха с тези наметала на вълни. Би трябвало да е нещо като оптическа реминисценция на благородните рицари, които преди 1000 години са тръгвали на кръстоносен поход към Йерусалим. Наметалата изглеждаха като заимствани от някоя историческа тухла и бяха замислени по-скоро за предстоящи победни тържества. Които така и не дойдоха. Войната продължава повече от планираното, както обикновено се случва с

войните. С годините гордите ни наметала мутираха до малки съдрани парцали, които носехме като кърпи на вратовете си и с които бършехме кръвта, потта и сълзите от лицата си.

Междувременно се издигах във военната йерархия. Вече не съм на фронта. В центъра на властта съм. В Нова Ватикана, този грамаден град, който е покрил цяла Малта с необароков разкош. Най-накрая съм там, където винаги съм искал да бъда, в ръководния център на Великата война, но по пътя насам аз се промених. От пламенен фанатик аз станах обикновен поддръжник, после критик, противник и накрая огорчен враг на системата, за която се борех.

В началото все още вярвах в нещата. Трябваше да защитавам моя свят и нашите западни ценности — ха! — от джихада на полудяващ ислям. Първата жертва естествено бяха западните ценности. Отначало се защитавах, когато те нападнат. После се защитавах, преди да те нападнат. А после падат всички прегради и започваш да триеш от лицето на света всичко, което ти се изпречи. Ставаш олицетворение на всичко, срещу което отначало си се борил.

Не го забелязваш. Млад си и още не знаеш, какво може да стори войната с теб. Един ден си седиш в кафенето и размишляваш за пропорциите в ренесансовата архитектура и за пропорциите на момичето от съседната маса, която с удоволствие би опознал по-отблизо, а на следващия си в зоната на бойните действия, някакви мъже стрелят по теб и с огнехвъргачките си превръщат другарите ти в крещящи факли.

И това е само началото. Скоро всичко вече е само бласто от засмукваща те лудост. Врати, с които се сблъскваш, и зад които има стаи пълни с мъртви жени и деца, и пак стаи пълни с трупове, и пак измъчените, размазани лица след атаки с биологично оръжие, писъците, експлозиите, обезглавените, обезобразени трупове, врагът не се занимава с пленници, вечер — водка, шарени хапчета, фантазии за мъст. По някое време така полудяваш, че ти се ще да стреляш по собственото си пъхтене в противогаза. По някое време, ако са ти останали някакви остатъци от разум, вече не се страхуваш от врага, а вече само от самия теб.

Вече не помня коя година беше. Само знам, че тогава бях лейтенант. И беше на 25-ти декември. Коледа. Село с белосани къщи.

Може би в северно Мароко. Нямам представа, тогава всички бяхме като откачили.

— Човече, ама това село наистина е скапано — кресна Конарски. Той беше единственият оцелял от пряко попадение в техния бункер и оттогава все крещеше, за да надвика пищенето в ушите си.

Промъквахме се по трима през тесните улици на селото. Конарски подсигуряваше отляво, аз — отдясно, а Брих — отзад. Бяхме нервни и доста се бяхме озорили. Бяхме загубили нашата част. Не бяхме спали от три дни.

Конарски беше прав. Селото беше скапано. Бяха останали само няколко стени. Всичко друго беше руини. Из тях имаше човешки останки. Вече не приличаха на тела, само отделни парчета и черен гнилоч.

— Different day, same shit^[3] — каза Брих.

Изведнъж чухме силна врява. Разпръснахме се, хвърлихме се на земята и се заослушвахме с блъскащи сърца. Нищо не се случи. Пак се надигнахме. Врявата продължаваше. Най-накрая, след много време, защото се движиш бавно, когато навсякъде дебнат мини, които могат да те изстрелят в небето като фонтан от кайма, зад един скален блок в края на селото намерихме почти невредимо детско креватче с едно бебе в него.

Още помня, че на главата имаше синя шапчица, а лицето му беше почервенияло от рев.

Това би могла да бъде една хубава трогателна коледна история, детенцето в яслата, тримата мъдреци от изтока, които го взимат на ръце и го даряват с божията закрила и благоволение.

Само че малкият щеше да си изреве дробовете. Тогава единият от тримата влхви от изтока го застреля със своя М-84.

После дълго време беше тихо, докато Конарски не кресна:

— Тоя рев вече не се траеше.

Кимнахме. Всеки ден, година след година този рев, плач, умоляване. Все ти се ще просто да те оставят на спокойствие. Поне на Коледа.

Хората, които запалват войните, си нямат и представа, с какво са се захванали. Жертвите са не само сред тези, които умират във войната, а и сред онези, които преживяват войната и оттам нататък

трябва да живеят със спомена за това, какво са видели през войната и преди всичко какво са вършили.

Невероятно е какви ги вършиш по време на война. Вече и сам не можеш да се познаеш. Конарски беше най-безобидният и добродушен човек, който можете да си представите. В нормалния живот никога не би причинил страдание на друго живо същество, без значение човек или животно. Но войната е такава. Конарски никога вече нямаше да бъде такъв, какъвто бог го е създал. Той стана такъв, какъвто го направи войната. Луд. Грешник. Каещ се грешник. Лично съм виждал как при претърсване той отваряше врати, зад които клечаха изплашени хора, пак ги тряскаше и продължаваше, като викаше „Празно! Нататък!“, докато един ден един от тези, които той беше пощадил, не го простреля в гърба.

Всичко това е далеч назад, тук в светите зали на Ватикана. Хвърлям последен поглед към куполите, покривите и площадите на този гигантомански църковен палат, който беше издигнат само за едно десетилетие. Изглежда все едно Алберт Шпеер^[4] все пак е могъл да реализира безумните си планове за Хитлер. Големите мащаби и щедрите жестове на папа Урбан IX. Като божи представител на земята му се полага да се държи като строител на светове. Той така го вижда и Съли-Поанкре му осъществи тази мечта. Подмазвач, но пък гениален архитект. Остави само Ла Валета, останалата част от острова преустрои в своя бароков град на бога от светъл пясъчник, смесица от пищност и лабиринти в духа на Пиранези^[5], в които хората са като мравки. Но гледан откъм морето изглежда величествено, като видение, като възнесение на цял един град.

Започвам да слизам по тесните коридори от вътрешната страна на купола на Дуомо Масимо. Надолу в сърцето на мрака. Към залата за аудиенции на мъжа, когото войната направи най-могъщия човек под небето.

За първи път видях Урбан IX точно когато го бяха избрали за папа. Беше през първата ми година като войник. Три дни преди това нашата част, тогава още под заповедите на НАТО, беше изпратена на фронта. Намирахме се близо до Кайруан^[6]. Като офицерски кандидат имах комуникационен шлем, с който можех да хващам и телевизионните новини на военната мрежа.

Предаването идваше от Ескориал, испанския кралски дворец. Там се беше подслонило ръководството на католическата църква, или поне това, което беше останало от тях, след като джихадистките бригади на ал-Мансур, Победоносният, бяха разрушили Рим и бяха избили папа Пий XIII и цялата папска курия.

На църковния събор от Равена Сантяго Ортега, архиепископът на Толедо, беше избран за папа. Той стана папа под името Урбан IX, както той твърдеше, в памет на Урбан II, който през 1095 беше призовал за първия кръстоносен поход, и на Урбан VIII, който през 1626 беше осветил базиликата Свети Петър.

Ортега беше харизматичен водач, какъвто рядко се среща. Болезнено честолюбив мъж, който с лекота се беше издигал в йерархията. Няколкото минути, през които го гледах по телевизията, ми стигаха да разбера какъв е: фанатик. Догматик. Последовател на великия инквизитор, запален от увереността му в собствената му непогрешимост, той беше нападнат и сега се чувстваше в правото си да унищожи нападателя.

— Този свят ще се промени — каза той със студена омраза в гласа. — Ще стане свят, в който добрите християни вече няма да може да бъдат избивани от коварни езичници. Защото вече няма да има езичници. Ще ги унищожим до крак. Отмъщението е мое^[7], казва Бог, и те ще го усетят.

Когато после пуснах записа на лаптопа ми на войниците от моя взвод, неколцина се зарадваха, но повечето мълчаха впечатлени. Дори те бяха усетили мрачната, безкомпромисна твърдост, почти физически осезаемата безжалостност на този човек.

Манкиевич се свиваше в бронежилетката си, сякаш търсеше закрила.

— Ще стане зле. Ама истински зле.

— По дяволите — прошепна Брих.

— Спокойно можеш да го кажеш и високо — казах аз.

Днес сме наясно, че всичко се случи доста по-зле, отколкото някога сме си го представяли. Земята пак се беше свила до рамките на Стария свят, към старите култури. Европа, Египет, Месопотамия. Остатъкът е в постапокалиптична агония. Новият свят е като постапокалиптичен екшън. Южна Америка и Русия след хаоса на безкрайните граждански войни са на сигурния път към

Средновековието, а Азия е просто морга. Само Австралия още е сравнително невреждима, жалка скотовъдна страна в прелестна изолация^[8].

Няма да успеем да удържим цивилизацията дълго. В много области техниката ни се е сринала на нивото от 20-ти век. Не след дълго ще се върнем в 19-ти век и така ще продължаваме все по-назад във времето. В не много далечно бъдеще пак ще стреляме с мускети и ще носим стъклени ампули с чума в земите на враговете ни, смъртоносни зарази, от които самите ние не можем да се предпазим. Но какво би означавал собственият живот, ако се касае за спасението на душите и целите на славната ни църква-майка?

Погледни ги как се носят из ватиканските коридори, като на колелца под дългите им раса. Съзерцателен business as usual^[9]. Знаят ли изобщо, какво са причинили там навън? Напротив, знаят го. Цялото това опустошение е без следа от нечиста съвест. С приятното чувство за божията милост.

— Да, ние превърнахме в пустиня големи части от земята — каза кардинал-маршал Менингер и разпери ръце в широк литургичен жест. — Нима сме извършили неправда? Според мен — не! Пред Бог — не! Христос, Йоан Кръстител, мнозина светци и пророци са отивали в пустинята, за да намерят път към Бога. Там в самота те са получавали видения и са намирали просветление. Да се създават пустини е добре за вярата!

Замълчах. Тогава като млад щабен офицер не рискувах да изразявам повече критика.

Главнокомандващият на християнските войски ме изгледа с насмешка от олимпийските висоти на безграничното си превъзходство.

— Е, нямате ли какво да добавите?

— Не знам — смотолевих аз, — не знам дали е редно да се убива заради вярата.

— Правилна е само тази вяра, заради която си готов да убиваш — прогърмя кардинал-маршалът в духа на обичайната диалектика. — И запомнете и това: Ако искаш да направиш рай на земята, трябва да унищожиш враговете му, неверниците. Пепелта винаги е била на плодородната почва за новото. От пепелта на старото ще израсте новият рай!

Когато протегна призоваващо ръце към небето, ръкавът му падна надолу. Видях, че носеше „Ролекс“.

Ако Христос живееше днес, дали той би носил „Ролекс“?

Какво би станало, ако инквизицията беше имала атомни оръжия?

Шантави мисли. Родени в шантави времена. Аз съм в края на живота си и скоро ще умра. Вече имам право мислите ми да поемат странни пътища. Времето вече няма особена сила над мен. Вече не ме е грижа за него. Отменям го. Минало, настояще, всичко е едновременно, всичко е възможно.

Погледът ми пада върху малък страничен параклис. Тъмнина, малък олтар, няколко свещи, едва видим кръст, на който виси бледа фигура. Спомням си. През войната срещнах Исус. Случи се на едно кръстовище в квартала на бояджиите на Маракеш. Идвахме от различни улички.

— Майната му — каза Брих.

Това беше последното, което каза в живота си.

Беше усетил с крака си лекото дръпване на опънатата жица. Погледна ме с изражение на болезнена изненада и голямо смирение, а после мината го разкъса. Той полетя три-четири метра нагоре с разперени ръце, като дръпнат от невидими въжета, като разпнат без кръст, а после падна надолу на отделни парчета.

Картината как се издига нагоре се е запечатала в съзнанието ми на супер бавни обороти и ми се мярка на всеки няколко дни. Брих. Моят Исус от Маракеш. Той умря заради мен. Ако не беше той, аз щях да настъпя мината.

Брих с обезоръжаващия си смях. Брих, който искаше да стане лекар. Брих, който пишеше стихове. Брих, прахосникът.

Пропилян в една абсурдна война на вери. Насред 21-ви век мрачното Средновековие пак беше надигнало главата си. Как се стигна до тази лудост?

Впоследствие всичко е съвсем логично. Фитилите тляха дълго, само че вместо да ги угасим, година след година в бурето се насипваше все повече барут. Ислямизмът, който ставаше все по-агресивен, беше просто един изместен в теологичната плоскост отговор на арогантността на Запада, но и отговор на нежеланието на мюсюлманските страни, смислено да използват големия си потенциал. Униженията от войната в Ирак раздухаха омраза и антиомраза. Когато

ислямът започна да разширява границите си в Африка все по на юг, християнските фундаменталисти отговориха с евангелистки походи, които скоро прераснаха в истински кампании. Още през 2004 в Нигерия се стигна до първите стълкновения между християни и мюсюлмани и погроми и от двете страни с хиляди жертви. Световната общественост не забеляза. Това си беше просто Африка.

Благодарение на това, че към кризата беше с рутина и благодарение влиянието на либералния канадски папа Грегор XVII след това напрежението пак се потуши. После, след измамната дългогодишна пауза дойде Големият взрив: Едновременните атентати с биологично и атомно оръжие над Вашингтон, Ню Йорк, Бостън, Чикаго, Денвър, Сиатъл, Сан Франциско, Лос Анжелис, Хюстън и Маями и разрушаването на множество атомни електростанции с един удар изтри САЩ от политическата карта. В същия ден бяха разрушени Рим и Ватикана.

Европа реагира с обичайната парализа. Някои държави не искаха да предприемат нищо, за да не се окажат и самите те на огневата линия. Други пледираха за ответен удар, но все пак нямаше истинска цел. Командването на ал Мансур, което пое отговорността, съществуваше, така да се каже, само в интернет. Как би могъл да се нападне виртуален противник?

Урбан IX, тогава все още млад, четиридесет годишен мъж, използва вакуума и заграби командването. Посланието му беше просто: Следващата цел на атаки ще бъде християнска Европа. Против това има само една стратегия: моментален, масиран ответен удар. Отмъщение и кръстоносен поход в едно. По цялата територия на целия ислямски регион. Всички обединени от едно силно водачество. Именно неговото. И точно така стана. От всички европейски страни бързаха насам, за да последват призива на харизматичния папа и да потеглят срещу неверниците. Колкото по-католическа беше страната, толкова по-големи бяха контингентите с войници. Така ние поляците станаме един от основните опорни стълбове на християнската армия.

В началото имаме големи успехи, защото противникът ни почти нямаше военна сила, а само упорита воля за бой. Но колкото повече ни разрушаваха инфраструктурата, изследователските и производствени центрове с прицелени удари и отравяха цели области, толкова повече отслабвахме и ние. Така тя се превърна в обикновена партизанска

война на изтощаване, която продължава вече четири десетилетия без никакви изгледи за край.

Ватиканският лабиринт ме води в проход с колони, който обгражда един двор от три страни. От четвъртата страна го затваря фасадата на Санта Мария Маджоре. От отворената врата звучат мрачно хубавите мелодии на Немския реквием на Брамс.

— *И всяка плът е като трева.* ^[10]

Каква истина, каква истина. Тази война не може да се опише по-добре. Какви количества трева беше окосила само нашата дивизия.

— *Боже, благослови оръжията ни, които ще доведат твоето царство на земята.*

Това беше ежедневната ни сутрешна молитва. Ежедневната ни вечерня. А сега ни беше молитва и преди атака.

Събрахме се за момент, прекръстихме се, и после се спуснахме срещу стените на йеменското планинско селце, през градската порта, стреляйки в къщите, хвърляйки ръчни гранати през врати и прозорци. Стрелях, крещях, дерях се, роб на адреналина си, безмилостен наемник на волята си за оцеляване.

След половин час знаехме, че за пореден път сме избили почти само жени и деца. Седяхме в руините и чак сега осъзнавахме, колко нищожна съпротива бяхме имали насреща си. И докато го осъзнавахме, минохвъргачките започнаха да гърмят. Бяхме попаднали в капан.

Гранатите пръскаха всичко наоколо, камъни, месо, кости. Пищяха адски преди да ударят. Ранените войници вресяха като животни в кланица. Лежах в някакъв кратер и имах една-единствена мисъл: Това беше. Това е краят. Тогава погледнах настрани и ми се яви Богородица.

Беше върху картечницата на Колек, която лежеше точно до мен. Колек беше залепил на своята М-911 картинка на Богородица.

Лепенката беше станала на мехури от горещия затвор. Колек стреляше щедро. Той винаги прахосваше всичките си муниции, докато дулото не започнеше да свети.

Синята и дреха изглеждаше замърсена, с лекета. Такива неща ги виждаш само на война. Когато вече не вярваш, че ще се измъкнеш здрав и читав. И понеже всеки момент може да ти бъде последен се опитваш да го задържиш. Без значение колко абсурдно е това, което виждаш. В последния ден от живота ти — и това може да бъде днес — няма нищо маловажно.

Хвърляш се да търсиш прикритие и там лежи някакво листо. Съвсем обикновено листо. Но това листо е може би последното, което виждаш в живота си. Така че го поглеждаш внимателно. Това е най-хубавото листо на света. Зелено, леко нагънато по ръбовете, с червени жилки, които пожълтяват към периферията. След три години още можеш да го нарисуваш по спомен.

Точно като тази нежна жена със синята, изцапана, обгоряла наметка. Незабравима. Богородица на затвора на една картечница. Светът е пълен с чудеса.

А после моментът беше отминал. Спрялото време пак запрепуска. Шумът на боя се върна с удвоена сила.

По някаква причина аз все пак оживях.

Какъв хладен мраморен разкош цари тук, в дългите коридори на Ватикано Нуово, в безбройните черкви и параклиси. Всичко свято. Всички благославящи ръце. Не е за вярване, че тук е планирана смъртта на милиарди хора.

Безшумно минават фигури в черни раса. Колкото повече се приближават до най-святото място, залата за аудиенции, толкова по-приведени и безшумни стават, раболепни работи.

Бих уважавал покорството им, ако то беше насочено към правилната цел.

Но тяхното е покорство пред надменността.

Междувременно Урбан IX е станал вече слаб и немощен. Голямата част от властта си е делегирал на главнокомандващия на християнските въоръжени сили. Той знае, че в у кардинал-маршал Менингер политиката му на реконкиста е в най-добрите ръце.

Менингер е абсолютно безскрупулен към всички, които не изповядват правата вяра. Преди няколко години той причини най-големите съпътстващи щети, каквито е имало някога при военен конфликт. Той разпространи един вирус, измайсторен от неговите биохимици, макар че — или защото знаеше? — че наличностите от антидот стигаха само за европейските страни.

Чумата препусна като конниците на апокалипсиса из Азия, която досега беше стояла настрана от бойните действия. Покоси четири милиарда души. Азия загина. Като последен акт на отмъщение Китай изстреля всичките си атомни оръжия с ракети с дълъг обсег към Европа. Тогава пък загубихме Полша. И Чехия, Австрия и части от Германия.

В тесен кръг Менингер с удоволствие нарича чумата „Азиатския грип“. Това е даже невъзможно да си го представи човек. Четири милиарда мъртви. Четири хиляди милиона.

Ако рисувах кръстче за всеки мъртъв, един кръст за секунда, ще приключа след 127 години. Тази сметка даже не е моя. Тя е на самия кардинал-маршал. Той го пресметна пред мен с лека шега в сините му очи.

— 127 години! Не разполагам с толкова време.

Ама че лудост! Може би затова бях толкова благодарен за няколкото знаци на надежда, които срещях.

Войната беше остаряла, а с нея и аз. Сега бях ветеран, с високи отличия, полковник от генералния щаб. Имаше си и предимства. Сега навсякъде ме возят с хеликоптер и съм далече от стрелбата. Ние, стратегите от пясъчника, обичаме фронта само като абстрактна представа, стрелбата, смъртта и осакатяването ги оставяме на помладите. По картите ни няма и капка кръв. Чиста работа в кабинети с климатици.

Прелетяхме над планините в северен Ирак. Едно от най-старите бойни полета, тук боевете са били толкова ожесточени, че районът е станал почти необитаем. Всичко е разорано, разрушено, само руини и природа, която използва отсъствието на хората и пак си връща земята.

Отгоре се откриваше гледка на разточителен разкош. Планините бяха голи и плешиви като в първия ден на сътворението. Долините между тях от край до край са покрити с огромни поля с цветя, които цъфтят във всички цветове, но предимно в синьо. Изглеждаха като

абстрактни орнаменти. Като шарките по фасадата на голямата джамия в Самарканд, арабески в тюркоазено и цвят на лапис лазули^[11].

Не е за вярване как са се разпрострели тези морета от цветя. Като че ли природата само е чакала да изчезнат човеците, за да може тя да се възроди пак в цялата си хубост и невинност. Ренесансът на райската градина. Ако летите над този пейзаж, може да видите как първата книга от Библията — Битие, се пише наново, със съществени подобрения спрямо първото издание.

Дадох знак на пилота да се спусне. Кацнахме в края на една поляна с цветя. Въздушният натиск от перките на ротора косеше голям кръг в синьото чудо.

— Спри — казах на пилота. Той изключи ротора. Когато ниското пулсиране заглъхна, слязох и тръгнах през поляната, следвайки извивката на долината, докато хеликоптерът не изчезна от погледа ми.

Какъв покой. Какъв мир. Огледах се. Освен следите, които бяха оставили ботушите ми в цветния килим, нямаше нищо, което да издава присъствието на хора или други хищници. Чувствах се все едно са ми били инжекция с морфин. Заля ме дълбоко задоволство. Заглъхнаха виковете и детонациите, които от години бяха в главата ми. Избледнях картините, които не бях искал да виждам. За трети или четвърти път в живота си бях истински дълбоко щастлив.

Миризмата на цветята ми напомни за една друга ливада в Мазурия^[12], преди много години. Мария. Очите ѝ. Сиво зелено. Зелено сиво. Дългите ѝ руси коси, които се развяваха по лицето ми. Ръката ѝ върху голите ми гърди. Онзи момент, в който бях всезнаещ, непобедим и всемогъщ.

„Ришард.“ Толкова отдавна и пак звучеше в ушите ми, все едно лежеше точно до мен. Тук и сега. И пак се потопих в мира на голямата ливада. Знаех, че Мария е мъртва, но това беше суета. Тя беше с мен. Тук и сега. Затворих очи.

Когато пак ги отворих, пред мен стоеше едно малко момиченце. Беше някъде около десетгодишно, носеше някакъв вид сари от царевично жълт лен и в ръка държеше букет, който ми подаваше.

Тя каза няколко думи, които не разбрах, но след няколко секунди автоматичният преводач в бронежилетката ми беше анализирал езика и аудиоимплантът в дясното ми ухо каза:

— Добре дошъл. Бъди наш гост.

— Коя си ти? — попитах изумен. — Откъде си?

Комуникационният ми шлем повтори думите на нейния език. Високоговорителят леко пищеше, от което тя избухна в смях.

— Аз живея тук — каза тя. — С братята и сестрите ми.

Тя се изкиска и махна със свободната си ръка. На един планински склон наблизко забелязах движение. Дребни фигурки изпъзляха от една пещера, която преди не бях забелязал, спуснаха се по склона в редица като хобитски патрул и се разположиха в полукръг около предводителката си.

Бяха около петдесет — шестдесет деца. Носеха шарен асортимент от най-различни видове дрехи. Сарита, шалвари, поли от трева, кожухчета. Армейски панталони, части от униформи, анцузи с руски букви. Едно момиченце носеше пола с някакъв вид кринолин от млади клонки. На разнищената тениска на момчето до нея изпъкваше пингвинът на Линукс.

Следващият час беше един от най-незабравимите в живота ми. Това, което изглеждаше като сюрреалистична детска пиеса, беше едно общество на сираци, които живееха сами в тази долина, откъсната от останалия свят малка страна без възрастни. Големите, от които нямало много, напускали един след друг, за да доведат помощ или нещо подобно. Никой от тях не се беше връщал.

— И от какво живеете? — попитах аз. Ягоди, малини, къпини, казаха те. Плодове. Мед. И естествено от размяна. Така научих, че в почти всяка от тези планински долини живеят в малки общности племена от сираци, които търгуват помежду си. Най-важната и скъпа стока били дрехите, защото не могли сами да ги произвеждат.

— За щастие зимите вече не са толкова люти — каза момичето. — Тук ни харесва.

Тя размаха ръка около себе си.

— Тук е хубаво. Наричаме се деца на цветята.

Деца на цветята! Какъв каприз на историята. Без да знаят, тези сираци от войната бяха възродили едно понятие, което веднъж вече беше имало значение на бъдеще изпълнено с надежди. Love & Peace. All you need is love^[13].

Момичето ми се усмихна, сякаш беше отгатнала мислите ми. Забелязах колко много естествено достойнство и авторитет излъчва тя. Наистина удивително за едно десетгодишно дете.

— Как се казваш? — пак я попитах аз.

— Фатима — отговори тя.

Фатима! Името ме порази като мълния. Всеки добър християнин познаваше това свято място в Португалия. Светата Богородица от Фатима беше възплъщение на нашата вяра. А за мюсюлманите Фатима беше дъщерята на Мохамед, от която произлизаха всички мъжки потомци на пророка. И за двете страни на нашата верска война Фатима беше свято име. Призив да преодолеем бездната и да открием общите неща във вярата. Тази, която стоеше пред мен, беше символ. Явление.

Не знам как стана така, че коленичих пред нея. Дали не беше умората на един стар войник? Дали не исках просто да застана на височината на очите на това дете? Дали не исках да и отдам уважение по нейния мъдър и приятелски начин? Или беше нещо повече?

Тя забеляза колко бях развълнуван и ме утеши по най-естествения начин като положи ръка на главата ми. Жест, който познавах от многото изображения по олтарите на църквите ни.

О, Фатима, направих жестока грешка. Разприказвах се. Исках да ви изпратят припаси за през зимата. Те обаче ви изпратиха нещо друго.

Урбан IX сам ме заговори на тази тема в края на една частна аудиенция на генералния щаб.

— Полковник Сикорски — рече мило той. — Тази група, която сте разкрили там в Северен Ирак...

Обля ме ледено студена вълна.

— Да, какво за тях?

— Ние — каза той, а очите му бяха далечни и студени като космоса, — ние елиминирахме това гнездо на съпротива.

Мислех си за голямата синя поляна с цветя, за ягодите, плодовете, меда. Мислех си за децата, които стояха в ливадата като елфи от някаква приказна страна и усетих как в мен нещо се пречупи. Тънката нишка на вярата, че всичко на този свят е такова, каквото трябва да бъде, че въпреки болката и неправдата има дълбок смисъл във Великия план и накрая всичко ще завърши добре — в онази секунда в залата за аудиенции най-могъщият мъж в християнския свят скъса тази нишка.

— Но... Ортега — казах аз бесен от гняв и разочарование, — те бяха просто деца.

— Езичници — каза той и махна с ръка, като че ли искаше да изгони муха. — Просто езичници. Не си струва да го обсъждаме.

Всъщност беше доста опасно да се лети толкова ниско в Кашмир. Но ми беше все едно. След смъртта на децата на цветята на Фатима намирах някакво изкривено удоволствие в това, да предизвиквам смъртта. Какво би могло да се случи вече? Някой куршум би могъл да сложи край на безсмисления ми, пропилян във войната живот. So what?^[14] Вътрешно тайно копнеех за края.

Сянката на хеликоптера трепереше като някакво гигантско праисторическо насекомо по избуялата растителност наоколо, джунгла от треви, храсти и дървета, която растеше на много етажи един над друг. Действително изглеждаше така, сякаш войната между църквата-майка и майката-природа ще бъде спечелена от природата. Тази мисъл ме изпълваше с дълбоко задоволство. Може би планетата ни пак се превръщаше в райската градина от началото на сътворението, населена с мили хора, които са живели в хармония с природата и им е било чуждо да убиват.

Изведнъж от нищото пилотската кабина се сви навътре, парчета от стъклото се понесоха към мен и се обагриха в червено. Чак тогава дойдоха трясъкът от попадението на снаряда, ревът на ротора, болката.

Хеликоптерът обърна надолу, олюля се, изправи се и изрови просека в джунглата. Изхвърчах напред. Черен чувал се спусна върху мен.

Когато дойдох на себе си, срещу мен седеше някакъв емир в разкошни дрехи. Намирахме се в някакво помещение, заобиколено от кръгла колонада, зад която се виждаха други стълбове, образуващи осмоъгълник.

Познавах това място. То си беше отишло с Йерусалим, както и почти целия Израел. Сега там беше само увеличилото територията си Мъртво море.

— Скалният купол^[15] — промълвих. — Наистина ли мислехте, че ще ме измамите с това?

Колоните се сринаха в хаос от трепкащи пиксели. Изпитах чувството, все едно някой разбърка мозъка ми с лъжица, гадеше ми се и ми се виеше свят — тогава се оказа, че седя в някаква мизерна стаичка, украсена само с няколко килима.

— Добра машина за виртуална реалност — казах аз на човека срещу мен. — Поздравления. Ако не знаех, че всичките ви прекрасни джамии и свети места са унищожени, бих могъл и да повярвам. Беше съвсем истинско.

— Прекрасните ви джамии — повтори мъжът, който носеше само скромна бяла одежда. — Необичайни думи за християнин.

— А вие говорите необичайно добър английски за мюсюлмански полеви командир, отвърнах аз.

— Следвал съм в Оксфорд — каза той и ми се стори, че усетих повеи на меланхолия в гласа му. — Искаше ми се да остана там. Може би днес щях да съм професор по компютърна техника, ако не беше... — той се покашля и посочи жалката стаичка. — Вместо това...

Разгледах го. Беше уморен стар мъж. Като мен.

Той се стегна.

— Казват ми Саладин.

Значи това беше прочутият ислямски военачалник, гениалният стратег, който беше обърнал поражението на своя страна и сега упражняваше все по-голям натиск върху нас. Бягаше и се криеше от десетилетия, беше навсякъде и никъде.

— Сикорски — казах аз.

— А-а, полковник Сикорски. Чувал съм за вас — не задълба в темата. — Надявах се някой ден да ви срещна.

Дълго се изучавахме един друг. Бяхме почти на една и съща възраст. И на двамата ни беше втръснал този живот, който не ни беше дал нищо от това, за което бяхме мечтали на младини. И двамата търсехме последния голям жест, обезщетението, заради което все пак накрая да можем да кажем: Да, всичко имаше смисъл.

И изведнъж това беше моментът, в който всички бентове се скъсаха. Говорехме за блясъка на ислямската архитектура, джамиите в Кордоба, Дамаск, Исфахан. Обраслите с бръшлян вътрешни дворове на английски колежи. Безгрижните дни преди войната. Хората, които бяхме загубили. Бъдещето, което някога бяхме имали пред нас, и което сега беше само минало, без някога да е било настояще. Фатима и цветята.

По някое време след много часове Саладин изведнъж ме попита:

— Вярваш ли, че войната скоро ще свърши?

— Не — казах аз. — Дори не и след десетилетия. Има твърде много фанатизъм.

Той замълча.

— Някой трябва да започне мира така, както преди някой е започнал войната — каза накрая той, изгубен в мислите си. — Това е от някой от вашите. Немски писател^[16]. Щефан Цвайг.

— Прекрасно — казах аз. — Но как?

— Ние нямаме истинска армия с танкове и самолети. Но сме много добри във воденето на електронна война.

Кимнах.

— Знам. Превзели сте контрола над почти всичките ни спътници.

— Да, превзехме ги. На наша страна имаме много изключителни софтуерни специалисти от Индия. Не са мюсюлмани, но Индия измира от глад, и така много хиндуисти се оказаха при нас. Ние им даваме да ядат. Естествено само на най-способните, защото и самите ние нямаме много.

Следа от гордост надви меланхолията на лицето на Саладин.

— Имаме големи подземни комплекси за развойна дейност. Дълбоко в планината. Неоткриваеми. Напълно независими. Слава на горивната клетка.

— И... това какво помага за мира?

— Изобретихме вирус, който ще повреди непоправимо цялата ви мрежа за обработка на данни. В рамките на десет минути и последното периферно устройство ще стане неизползваемо. При условие че... — направи дълга пауза. — При условие че някой успее да прекара вируса през тройната ви защитна стена.

Не ми отне дълго време, за да реша.

— Окей — казах аз, — дай го.

Всичко, което можеше да спре тази изпаднала в лудост военна машинария, беше добро.

Аз ще съм белият рицар, който ще спре безумието.

Скоро мисията ми ще е изпълнена. Отивам в малкия кабинет до залата за аудиенции. Зает е само при аудиенции. Сега е празен. Естествено не всеки може да влиза там. Знам, че от отварянето на вратата до въвеждането на кода съм минал през поне десет проверки, уреди за телематика, скенери, анализатори и какво ли още не. Никакъв

проблем, аз имам втори по височина приоритет на достъп, а това стига за целите ми.

Свързвам преносимия носител с вируса на Саладин към системата.

Останалото става автоматично.

Едва бях напуснал кабинета и започнаха да звънят звънци. В първоначалната си уплаха помислих, че са сирените, но после осъзнах, че това е просто акустичен сигнал за срыв на системата.

Камбаните в цяла Ватикана се управляват електронно. Точно като загиващ мозък колабиращата мрежа с данни започна да изстрелва безсмислени команди и активира всички камбани. Трябва да бяха хиляди и хиляди. Целият остров се разтриса от ехтящия звън на ниско кънтящата руда. Беше някакъв недоловим, надвиващ сетивата шум, една внушителна каскада от тонове, която се разля над нас като потоп. Стените треперят, дори изглежда, че и въздухът вибрира. Винаги съм си го представял така, когато стане дума за Страшния съд.

Така и става.

Менингер ще се пукне от гордост. Беше наредил да дойда в централата на командването, онзи подземен комплекс в западната част на острова, който наричат Пентагона.

— Ето я — каза той с благоговение. — Майката на всички бомби. Жътвалят.

Майката на всички бомби не изглежда впечатляващо. Приличаше на голям продълговат метален сандък. Или на ковчег.

— Неутронна бомба от най-ново поколение — очарован е кардинал-маршалът. — Убива всяка жива клетка в радиус от 30 километра. Прониква през всякаква материя. С нея ще ги стигнем и в най-дълбоките дупки в планините. Няма начин да се сврат толкова дълбоко.

Той размаха едно дистанционно управление. Стана ми смешно. За момент щях да повярвам, че му се танцува от радост.

— С тази бомба можем да каже, че езичниците са вече история, Сикорски. А после — той полагаше големи усилия да се овладее, — ще трябва да се погрижим веднъж завинаги и за протестантите. Те само отчасти подкрепяха борбата ни, тези еретици.

Замислям се какво би означавало това в човешки животи. Десет милиона жертви? Сто милиона? Още повече? Сетих се за азиатския

грип. Ако те имаха подобно оръжие, също биха го използвали.

Решението ми беше логично, смело и ясно. Повалих Менингер с голи юмруци. Беше лесно, той не го очакваше. Той падна назад върху ръба на писалището и си счупи врата.

Напуснах помещението, а отвън дадох заповеди, че кардинал-маршал Менингер не желае да бъде безпокоен.

Щяха да ги спазят. Най-върховната повеля тук беше покорството.

Грохотът на камбаните е все така пъклен. Струва ти се, че все едно седиш във вътрешността на гигантска камбана, която биеш сам. Електронните клавиатури на големия орган са се включили сами и се смесват с общия шум. Тръбите на органа кънтят глухо, пицят пронизително, тръбят, хъхрят като агонизиращ динозавър.

Хората тичат панически насам-натам, кръстят се. Не осъзнават какво става тук, но на лицата им е изписано страшно предчувствие.

Коленича пред главния олтар на Санта Мария Маджоре. Мислите ми препускат, скачат насам-натам между пълното объркване и кристалната яснота.

Минаха 58 минути, откакто повалих Менингер. Преди три минути активирах компютърния вирус. Сега само мога да чакам.

Искам да сложа край на това безумие. Искам да спася милиони хора.

Трябва да сложа край на тази тирания.

Това е последният изход. Убийство на тирана. Преди е било по-лесно. Хората убивали императора, краля или диктатора и всичко се сривало. Днес, в този омрежен свят, е другояче. Неправдата се случва едновременно и навсякъде, съвсем систематично. Системата е тиранин, а не един единствен човек. Следователно трябва да унищожиш системата. Вените, по които тече отровата. Мрежите с данни. И главата. Трябва да обезглавя цялата система. Радикално, защото иначе скоро пак ще стане така, както си беше.

Да, аз го направих. Настроих часовника за включване на Жътваря на един час. Ще убия десетки хиляди, за да спася милиони. За тази цел ще убия хора, които смятам за виновни. Като пренебрегвам смъртта на невинните. Точно като един обикновен терорист. По какво се различавам от един атентатор-самоубиец? Кое ми дава увереността, че той върши нещо грешно, а аз — правилно? Какво високомерие! Какво си приписвам?

Но все някой трябва да го направи. Заради деца като Фатима. Заради всички невинни, които иначе биха били убити. За бъдещето.

Не знам друг начин. Гордиевият възел. Жътвалят.

Боже мой, бъди с мен. Боже, прости ми. Дай ми знак, че съм взел вярното решение. Бъди с мен. Прости ми.

Бъди с мен. Прости ми. И всяка плът е като трева.

Още двадесет секунди.

---

[1] Пиджин — (англ. pidgin) — Опростен език, който се ползва най-често за общуване между групи, които нямат общ език, като пиджинът не е майчин на никоя от групите. ↑

[2] Wrong place, wrong time — (англ.) В неподходящото време, на неподходящото място. ↑

[3] DDSS — „Друг ден, но същата гадост“. Перифраза на „Same shit, different day“ от романа на Стивън Кинг — „Дриймкечър“. ↑

[4] Бертолд Конрад Херман Алберт Шпеер е немски архитект и политик, наричан Първи архитект на Третия Райх. От 1942 г. министър на военната промишленост в нацистка Германия, осъден е от Международния военен трибунал в Нюрнберг на 20 години затвор. ↑

[5] Джовани Батиста Пиранези (1720–1778) (Giovanni Battista Piranesi) е италиански архитект, художник-график и археолог. ↑

[6] Кайруан (от арабското керван) — град в Тунис, най-свещеният за мюсюлманите град в Северна Африка и четвърти по святост за Исляма. Основан е през 670 г. ↑

[7] „Отмъщението е Мое и Аз ще отплатя, кога им се разклати ногата, защото денят на загиването им е близък, скоро ще настъпи приготвеното за тях.“ (второ 32–35) ↑

[8] Splendid isolation — (англ.) „Прелестна изолация“. С този термин в края на 19-ти век се обозначава външната политика на премиера-консерватор Бенджамин Дизраели. С него се илюстрирало нежеланието на Великобритания да се въвлече в делата на Европа. ↑

[9] Business as usual — (англ.) Рутинна работа. ↑

[10] Брамс — немски реквием, оп.45. Заглавието идва от Новия завет, Първо послание на апостол Петър, гл.1, т.24: „Защото всяка плът е като трева, и всяка човешка слава — като цвят у трева: изсъхна тревата, и цветът ѝ олетя;“ ↑

[11] Полускъпоценен камък, известен още от древността с наситено синия си цвят. ↑

[12] Мазурия — историческа област в североизточна Полша между Висла и границите с Русия и Беларус. Областта е известна с езерата си и дивата си природа. По-рано Мазурия е била в южната част на Източна Прусия. ↑

[13] Мир и любов. „Всичко, от което се нуждаеш, е любов“ — песен на Джон Ленън от 1967 г. ↑

[14] Е, и? (англ.) ↑

[15] Скалният купол — част от джамията ал Акса, издигната върху останките от Соломоновия храм в Йерусалим. Най-свещеното място за мюсюлманите след Кааба в Мека. ↑

[16] Щефан Цвайг всъщност е австрийски евреин. ↑

Отличия:

- Немската награда за научна фантастика — Най-добър разказ — 2005 г.
- Четвърто място в конкурса за 2004 г. за най-добър немски фантастичен разказ за наградата „Курд Ласвиц“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.